

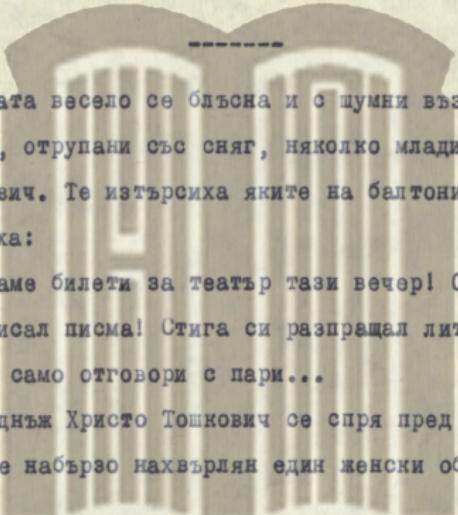
ла девойката, която я придружаваше.

Александра Долгорука подаде ръка.

- Вашите рисунки много ми харесаха. Вчера, като ми показваше, вашият приятел ви предрече блескаво бъдеще. Ще ми направите ли портрет? - тя изведнък се замисли. - А от къде се познавате с Инсаров? Тоест - с Катранов?

- Голяма радост ще бъде за мен да нарисувам ваша светлост. А с Николай Катранов бяхме братовчеди. Деца от две сестри.

Чуваше се само лекото дишане на тъмните води.

Вратата весело се блъсна и с шумни възклициания в стаичката върхлетеяха, отрупани със сняг, няколко млади студенти, начело с Петър Ганович. Те изтърсиха яките на балтоните си, като едновременно викаха:

- Имаме билети за театър тази вечер! Стига си рисувал! Стига си писал писма! Стига си разпращал литографии! Сега ще чакаш вече само отговори с пари...

Изведнък Христо Ташкович се спря пред молберта. Върху белия лист бе набързо нахвърлян един женски образ, скициран с въглен.

- Каква красота! Къде я видя по тоя свят? Икона ли е?

Петър Ганович тананикаше „Петко си коня седлае“ и дотъкнаваше пред малкото огледало на стената новата си вратовръзка. След това се обърна към художника, който гледаше замислен картина си и от време на време нанасяше някакви поправки.

- Хей, обличай се, че ще закъснеем! Едва успяхме да се снабдим с билети... И то пак бай Палаузов да помогне! Ела да видиш одеския свят. Ще те запознаем с нашенските моми... Пак Райна княгиня ли рисуваш?

Навсякъде по стаята бяха разхвърляни скици на започнати,